

Zdrava, Mati!

Zlato solnce izza gore
k tebi žarke je poslalo,
drobna ptička v tihem gaju
tebi je zapela hvalo.

Cvetka zala na livadi
tebi, Mati, zadehtela;
jutranje pozdrave tebi
pela je narava cela.

Pa sem stopil sred narave,
čutil tebe v slavi zlati
in srce mi je kipelo:
»Zdrava, zdrava, moja Mati!«

Jakob Soklič.

Čujte glas Marijinega zvončka!

2. Brezmadežno življenje.

Zadnjič vam je povedal Marijin zvonček nekaj o pobožnosti. Pravil vam je, kako se mora dober, pobožen otrok vesti do Boga. Da boste pa v resnici pobožni, poslušajte danes, kako se mora pobožen otrok obnašati do samega sebe.

Kako naj se vedem do sebe? Ljubi moj, tako se vedi kot ti zapoveduje Bog po svojih zapovedih. — Najprej in pri vseh svojih delih imej pred očmi blagor in srečo svoje duše. Duša je najboljši del naše narave, zato se moramo za dušo najprej brigati. Dušo imaš le eno — če to pogubiš, si izgubljen na veke, pahnjen za veke od božjega obličja, pokopan za vso večnost med hudobne duhove v strašni pekel. In če svojo dušo zve-

ličaš — ljubi moj — o, tedaj te pa čaka na veke radost in veselje v rajskem vrtcu pri Mariji in pri Bogu. — Da se boš pa vedno vedel tako, kakor je božja volja, imej vedno pred očmi svojega angelčka variha. Pred vsakim svojim dejanjem se vprašaj: »Kaj pa poreče moj angelček, če to storim?« In če ti pove vest, da bo angelček vesel, tedaj stori! Če ti pa reče vest, da se bo tvoj angel varih žalostil — tedaj ne stori tega, ker je greh.

Varuj se greha! Posebno smrtnega greha, ki umori dušo, ki pokoplje vsa naša dobra dela, ki zagnamuje našo dušo s sramotnim pečatom sužnjev hudobnega duha, ki naredi dušo gnusno . . . O, kako lepa je spomladi mila, nežna cvetka. Kako dehti, kako krasno dviga svojo nežno glavico k solncu, k življenju. — Pa glej — pride noč, in na drobno cvetko pade slana. Drugo jutro vzide izza goričic zlato solncece in pogleda dol na trato k cvetki. Cvetka ne dvigne več veselo glavice luči v pozdrav — sklonjena je drobna glavica, listi povešeni, cvetka umira . . . O, dobri moj otrok, naj ne bo ta cvetka tvoja podoba. Naj ne zamori nikdar greh tvojega mladega življenja, kakor je slana zamorila pisano cvetko.

Najlepši dar, ki ti ga je ljubi Bog dal pri sv. krstu, je nedolžnost. Najmilejši in najlepši dar je to. Kako se prikupi tudi ljudem ta čednost! Kako so s spoštovanjem opazovali ljudje sv. Alojzija, to belo lilijo v človeški podobi! Glej, dragi moj, da to belo lilijo prineseš neomadeževano s seboj v raj, v nebeški vrtec, da jo izročiš devic Devici: »Glej, Devica, lilija mi ni zvenela.« O, da bi vi, ljubi moji, bili tako srečni! Torej slušaj srebrnočisti glas Marijinega zvončka, kako milobno doni: Nič ni lepšega in nič veselejšega, kot je čista vest, kot je angelska nedolžnost pobožnega človeka — brezmadežno življenje!

Kako pa boš ohranil svojo lilijo brez madeža? Tako se boš vedel povsod in vselej, kakor bi videl svojega angela variha pred seboj; storil boš samo to, kar bi upal in brez sramu storil vpričo dobre mame, skrbnega očeta. Vedno se boš tako vedel, kakor bite mnogo ljudi opazovalo.

Morda si že naletel, mili otrok, med svojimi tovariši na kakega, ki rad preklinja, ki se pretepa, ki ne uboga in druge nagovarja, naj nikar ne ubogajo, ki nesramno govori... Otrok moj! S takim ne imej ničesar opraviti! Beži pred njim, in če te še nagovarja, mu kar naravnost povej, da si ti v Marijinem vrtcu, in da s takimi otroki člani Marijinih vrtcev nimajo ničesar opraviti.

Nikdar in nikoli ne opusti kake molitve ali kakega dobrega dela vsled sramu pred ljudmi! Kaj tebe briga, kaj porekó tovariši ali slabi ljudje — to boš vedno storil, kar ti bo vest velevala, kar se ti bo prav in lepo zdelo. Sveta Brigita je rekla: »Brez tebe sem začela, zavoljo tebe ne bom jenjala.«

Slednjič se pa, dragi moj, zavedaj vedno in povsod, da si v Marijinem vrtcu. Otroci Marijinih vrtcev morajo povsod drugim biti v lep zgled, morajo gledati na to, da so vsak dan bolj popolni otroci svoje nebeške Matere. Marijin otrok sem! To naj te vedno navdaja z novo močjo in z novim veseljem za vse dobro, to naj te varuje greha in vodi h kreposti.

Sv. Stanislav Kostka, ta otrok popolne svetosti, se je vedno zavedal, da njegovo življenje ni za ta svet, ni za greh, ni za posvetno veselje. Vedno si je ponavljal: »Za kaj višjega sem rojen!« Ne za ta svet — za višje: za nebo, za Boga, za večno blaženost sem rojen. Ta misel ga je dvigala v celem življenju, ta misel ga je dvignila k svetniški popolnosti — k slavi in sreči brezmadežnega življenja!

»Za kaj višjega sem rojen!« Tako si ponavljaj, predragi moj, tudi ti pri vseh delih, pri vseh opravilih. In postal boš v resnici pobožen, vreden član Marijinega vrtca, zgled drugim otrokom.

Sv. Stanislav, ti pa prosi nebeško Mater, da bi te moje besede mnogo otrok sprejelo, se ravnalo po njih in doseglo kdaj tvojo rajsko srečo.

(Dalje.)

J. S—lič.

